

Cròniques del món

El primer ministre libanès, Saad al-Hariri (al centre) en una visita a l'escenari d'enfrontaments entre sunnites i xiïtes a Beirut, a final d'agost.

Saad al-Hariri ja no acusa Síria

AMMAN ■ Carla Fibla

Pocs mesos abans que el Tribunal Especial per al Líban de l'ONU acusi previsiblement els membres del partit Hezbol·là (que forma part de la coalició governamental) d'haver participat el 2005 en l'atemptat amb cotxe-bomba que va matar l'ex-primer ministre Rafiq al-Hariri, el seu fill Saad al-Hariri, actual cap de l'executiu, ha fet unes conciliadores –i sorprenents– declaracions.

En una entrevista concedida al periòdic *Asarq al Awsat* (editat a Londres), al-Hariri assegura que “en cert moment vam cometre errors i vam acusar Síria de l'assassinat del primer ministre màrtir. Va ser una acusació política, i aquesta acusació política s'ha acabat”.

Els darrers anys, la formació 14 de Març, liderada per Saad al-Hariri, ha acusat el règim de Bachir al-Assad

d'una presumpta implicació en la mort de Rafiq al-Hariri i 22 persones més que van morir en l'atemptat. Síria, que es va veure obligada a retirar desenes de milers de soldats del territori libanès que havien ocupat durant els últims trenta anys, va negar de forma categòrica la seva implicació en l'assassinat.

Les manifestacions contra la ingerència síria al Líban es van multiplicar després de l'assassinat de Rafiq al-Hariri, cosa que va fer que en les primeres investigacions el Tribunal Especial detingués i acusés tres alts comandaments de l'exèrcit libanès per presumpta vinculació amb Síria. Després de més de tres anys a la presó, van ser alliberats sense càrrecs.

Les paraules de Saad al-Hariri reconforten els libanesos que manifesten la seva simpatia per Síria, entre els quals

Hezbol·là, *el partit de Déu*, tot i que també podrien motivar una més gran inestabilitat política interna. A final de juliol, al-Hariri ja es va referir a les repercussions per al seu govern de la possible acusació de la implicació de membres de Hezbol·là en l'assassinat del seu pare. Va esmentar l'“interès nacional a saber la veritat” i va afegir: “N'hi ha que s'espanten o fins i tot esperen que el cas de l'assassinat pugui desfermar una crisi libanesa o una lluita entre confessions. [...] Hi ha intents d'organitzar campanyes per a generar confusió i preocupar els libanesos. No cal sentir aquesta por. Fem una crida a la calma.”

A mitjan agost Hezbol·là va anunciar que disposava d'informacions per a demostrar que Israel és al darrere de l'atemptat, però només presentà proves confuses.

Piñera ressuscita Guzmán.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

El fantasma de Guzmán torna a Xile. L'arribada de la dreta xilena al poder ha revifat vells debats considerats fins ara incòmodes, com la reivindicació d'algunes de les figures més polèmiques de la dictadura d'Augusto Pinochet. El cas més vistent ha estat la reobertura de la investigació per l'assassinat, l'abril del 1991, de Jaime Guzmán, principal ideòleg del règim militar que va governar el país entre el 1973 i el 1990. Guzmán va ser assassinat a trets per un escamot del Front Patriòtic Manuel Rodríguez (FPMR). En aquell moment, era senador per la Unió Demòcrata Independent (UDI), partit fundat per ell mateix el 1980 per fer una envernissada democràtica al govern de Pinochet. L'herència de Guzmán continua vigent: a més de ser la figura més venerada per la ultradreta, és l'autor de la Constitució encara vigent a Xile. El seu mestratge polític va garantir a la dreta una sobrerrepresentació parlamentària que es manté. La Concertació de centre-esquerra que va governar el país fins a l'arribada de Piñera va saldar la investigació per l'assassinat de Guzmán amb la condemna a cadena perpètua dels responsables de l'atemptat. No obstant això, les rancúnies polítiques només eren adormides. La setmana passada, el canal Chilevisión, propietat del president, va emetre una entrevista al guerriller Mauricio Hernández Norambuena, un dels responsables de l'assassinat i avui pres en un centre penitenciari del Brasil per segrest. L'ex-frentista va dir que el govern de Patricio Aylwin (1990-1994) va poder estar informat de l'atemptat contra Guzmán gràcies a la informació facilitada per un líder guerriller que també feia d'espia.

La revelació va aixecar la indignació de la UDI, que immediatament va demanar de reobrir la investigació per determinar possibles responsabilitats polítiques en la mort de Guzmán. "Norambuena insinua que abans de l'atemptat, el govern va tenir informació que alertava sobre aquesta possibilitat", es queixava Jorge Jaraquemada, director de la Fundació Jaime Guzmán. L'oficialista UDI, d'una altra banda, va denunciar que la Concertació mai no havia tingut "voluntat política" d'esclarir el crim. Mentre l'actual govern de Piñera negocia amb el Brasil l'extradició de Norambuena, des de la Concertació s'afanyen a negar les acusacions de la dreta. L'ex-president Aylwin va dir que "l'assassinat de Jaime Guzmán em va sorprendre, i jo en aquell moment no sabia res de res". El ministre d'Interior xilè en aquella època, Enrique Krauss, va aclarir a més que el 1991 les forces armades, amb Pinochet al capdavant, es negaven a compartir informació d'intel·ligència amb els civils a la Moneda. "Per quina raó un govern que començava a construir l'estabilitat política xilena s'havia d'incorporar en una conjura d'aquesta mena?", ha preguntat Krauss, actual ambaixador de Xile a República Txeca.

PARÍS ■ Juli Martí

Barbacoa de ministres. L'inici del debat parlamentari sobre el règim de pensions ha marcat una treva dins el fulletó jurídic-mediàtic en què s'havia vist abocat Eric Woerth, l'actual ministre de Treball. El Partit Socialista ha volgut aparcar l'afer Bettencourt per tal de "conduir un debat que oposi el seu projecte al nostre projecte" com deia Jean-Marc Ayrault, el president del grup socialista a l'Assemblea

Les pensions cremen Woerth.

Nacional francesa. I, de fet, les declaracions més ambigües han vingut des del camp governamental. Com, per exemple, el primer ministre François Fillon que, quan obria la sessió parlamentària, va recordar que, "si bé els projectes són importants, la credibilitat dels que els porten també ho és". Una nova sessió parlamentària que s'obre amb el debat de la reforma del sistema de pensions i l'allargament de la durada legal de treball fins la jubilació dels 60 als 62 anys.

Quan poc després de la derrota del camp conservador a les eleccions regionals del març passat, Sarkozy va anunciar un canvi de govern a la tardor, va obrir una des les crisis de govern més llargues. No per manca de majoria. El president francès creu que la presidència del G8 i del G20 que caurà en les seves mans al novembre, per sis mesos, li permetrà de reconquerir l'electorat popular i renovar el càrrec a les presidencials del 2012.

Imposant, doncs, el seu calendari particular al govern, Sarkozy ha donat lloc a una mena de campanya electoral d'aspirants a ministres de prop de sis mesos. Ha generat bon nombre de noves cares, com François Baroin que, tot i ser un chiraquià gaullista de tota la vida –ja va ser dos cops un efímer ministre de Chirac l'any 95 i l'any 2002–, ha estat nomenat a la cartera que justament Eric Woerth deixava lliure per a anar a la de Treball. Sarkozy, així, ha anat distribuint bons punts i males notes entre els seus ministres de manera que les especulacions sobre el futur govern són quasi diàries.

Com deia Alain Duhamel a les columnes de *Liberation*, "Eric Woerth ha estat el ministre que fa massa". El que ha fet que vessi el got. El ministre de Treball, fins fa poc estrella ascendent del partit presidencial del qual gestionava les finances alhora que s'ocupava del pressupost de l'estat, s'ha convertit en una passió mediàtica i popular. Sarkozy sap que haurà de desfer-se'n quan faci els canvis governamentals. Ara per ara, però, el seu calendari sembla no preveure-ho. Cremat per l'afer Bettencourt i el funcionament financer del moviment sarkozysta, convé socarrimar-lo amb la reforma de les pensions.